

LBRIS

We know
books

Rejtő Jenő
Nincs kegyelem

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely 2025
ISBN 978-606-9633-42-7

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

+40744-505331

+40744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

office@kedvenckiado.ro

www.kedvenckiado.ro

Kedvenc kiadó

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REJTŐ, JENŐ

Nincs kegyelem / Rejtő Jenő. - Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2025

ISBN 978-606-9633-42-7

821.511.141

TARTALOM

I. FEJEZET.....	6
II. FEJEZET	16
III. FEJEZET	33
IV. FEJEZET	40
V. FEJEZET.....	48
VI. FEJEZET	66
VII. FEJEZET	71
VIII. FEJEZET	73
IX. FEJEZET.....	98
X. FEJEZET	104
XI. FEJEZET	107
XII. FEJEZET	115
XIII. FEJEZET	123

Wardes csendbiztos gyanútlanul állt a folyóparton, mert a Húsos Farkas fegyvertelen kézzel lépett eléje a bokrok közül, és megemelte a kalapiját. De nem mondta azt, hogy „jó napot”, hanem kivett a kalapjából egy revolvert, és föbe lőtte vele a csendbiztost.

Mindez oly gyorsan és váratlanul történt, hogy a Denveri Kopó hírdet ügyessége sem előzhette meg a halálos lövést.

– Hej, Fernandez – rikoltotta a rablóvezér, akit széles arca és vastag ajkai miatt neveztek Húsos Farkasnak. Egy megrettent mesztic lépett ki a bokrok közül, és tétován nézett hol a halottra, hol gazdájára, aztán hebegve mondta:

– Ez... meghalt uram.

– Azt hitted tán, hogy dalolni fog, miután föbe löttem? Cipeld oda a bokrok mögé, te barom! Mikor Wardes teteme a bokrok mögött volt, Húsos Farkas parancsot adott Fernandeznek:

– Hívd a fiúkat! De ne szólj arról, ami történt.

– Ó, Farkas... Ez nem volt igazi harc...

– Na és?! Tán jártatni akarod a szádat?

– Fernandez néma, és Fernandez nem lát. A Farkas az ő ura – felelte remegve, mert a hatalmas rabló szeme villant, és a revolver felé nyúlt.

A mesztic remegő térddel ment a lovához. Tisztelte a rablóvezért, rettegett tőle és szolgálta, de volt egy homályos érzése, hogy valaha még Húsos Farkas miatt fogják meghentergetni szurokban és pehelyben, mielőtt felkötik.

– Csak még azt mondd meg: ez volt a híres csendbiztos, akit Keletről küldtek ide?

– Eltaiáltad! Ez a Denveri Kopó! Wardes, aki híresebb az Államokban, mint amilyen Buffalo Bill volt valamikor! Wyomingban ki-

pusztította a rablókat. Senki sem menekült meg előle, akit üdözött. Most itt van! – És belerúgott a tetembe. – Eredj!

Fernandez elnyargalt.

A rabló át tanulmányozta a híres csendbiztos iratait. Ott volt Denver város főkapitányának a parancsa is: „*John Wardes útra kel Nevada államba. Megbizom, hogy Countiway és vidéke közbiztonságát a körzet valamennyi seriffjének bevonásával és irányításával ismét helyreállítsa, tekintettel a helység és környékén sürm ismétlődő rablásokra és gyilkosságokra. John Wardes tejhatalmú megbízottam, a körzet valamennyi hivatalos közegét alárendelem, és ezek kötelesek minden parancsát habozás nélkül teljesíteni. Kelt... stb.*”

Jó! Csak küldjenek ide elsőrangú vérebekeket. Majd előbb-utóbb rend lesz, de addig Húsos Farkas már messze jár, és sok pénzt is visz az útra. Így ígérte Holdvilág Teddy.

Holdvilág Teddy!

Ki volt Húsos Farkas, és ki volt Holdvilág Teddy? Rablók, mondaná a felületes ember. Igaz, és még sem igaz. Húsos Farkas csak úgy volt rabló Holdvilág Teddyhez viszonyítva, mint ahogy a vályogkunyhó is épület, meg a felhőkarcoló is az.

A Húsos Farkas kegyetlen, félelmetes martalóc volt, míg Holdvilág Teddy legendás bandita, a hegyek és prérók hőse. Jóval félelmetesebb a martalócnál, és mégis... az emberek elismeréssel bólogattak, ha róla esett szó.

Nevada államban akkoriban teljesen megbénult az üzleti élet a mindjebban elszaporodó rablótámadások következtében. Marhakereskedő nem mert erre a vidékre jönni. Pénzes egyén messze elkerülte Nevadát, ahol a rablók az urak.

Ekkor az elkeseredett lakosság elhatározta, hogy nagy körvadászatot rendez! Irtóháborút indítanak a rablók ellen!

Logan ezredes, a legnagyobb birtokosa és egyben képviselője a környéknek, személyesen járt a kormányzónál.

Nevada elhagyatott pusztság lesz, ha nem segít rajtunk, kormányzó úr.

– Gondolja, hogy katonákat küldjek? Ez nehézkes.

– Emberben nincs hiány. Ezt a részét az ügynek vállalom. Minden becsületes farmer, minden valamire való marhapásztor katonának számít mifelénk, ha kihirdetem, hogy összefogunk a rablók ellen.

– Akkor mit kíván, Logan?

Az ezredes elgondolkozott néhány pillanatig.

– Kormányzó úr – mondta végül –, fejétől büzlik a hal.

– Hogy érti ezt?

– Nem katona kell, hanem vezető. Sok cimberájuk van a gazembereknek Nevadában. Ma már fittyet hánynak a hatóságoknak.

– Nem bízik a seriffekben?

– Senkit sem gyanúsítok. De lehetetlen, hogy egyedül a rablók ügyessége döntötte ilyen katasztrófába azt a vidéket.

– A Sziklás-hegység és a Sierra jó búvóhelyek, és a határ is közel esik. A seriffek megbízhatósága, azt hiszem...

– Nem a közegek tisztességében kételkedem, hanem az ügyességükben! Biztos kezű, megbízható vezető kell. Ha az emberek egyszer talpra álltak, és csődöt mond a kísérlet, elkerülhetetlenül a végső zűlésbe kerül a vidék közrendje.

– Mit kíván tehát?

– A kerület főseriffje érte el a legkevesebb eredményt. Küldjön Countiwaybe a kormányzó úr Burns helyett valakit.

– Hm... kit?

– Wardest. A Denveri Kopót! Ide tekintély kell! Valaki, akiben bíznak, egy Holdvilág Teddyvel szemben!

A kormányzó gondolkozott.

– Wardes sohasem járt azon a vidéken...

– Elég vezető akad Countiwayben, aki minden lépésnél útbaigazítja. A revolverharc és a nyomozás viszont egyforma mindenhol, és Wardes ebben mester.

– Hogy gondolja?

– Tessék.

Pontos katonai térképet tett ki az asztalra.

– Mi ez?

– Csataterv. A harc itt nem különbözik egy kisebb háborútól. Minden helységben készen áll az üldöző csapat.

– Mik ezek a kettős vonalak?

– Arrafelé vezet a rablók útja, ha menekülni akarnak Nevadából. E pillanatban minden hágót megszálltak az embereim. A rablók nem juthatnak át a határon, és adott jelre a csapatok elindulnak. De ehhez a nagyszabású hajtóvadászathoz még hiányzik valami. Egy vezető, akit Holdvilág Teddy méltó ellenfelének tartanak!

– Értem, Logan és teljesítem a kívánságát. Wardes még ma útnak indul Countiwaybe. Úgy is történt. Most ott feküdt halva egy bokor mögött.

És a hágóknál közben, mit sem sejtve táboroztak a csapatok, melyek csak a Denveri Kopó érkezésére vártak, hogy elkezdődjék a nagy játék. Életre-halálra!

1.

Lódobogás hallatszott. Megérkezett vágatva Fernandez a rablókkal. Csak hárman voltak. Sötét Jeff, Tülök Bob és a Mexikói Suhanc. Ez az utóbbi a kettő mögött kissé hátramaradt lovaglás közben, szándékosan lazábbra fogva a száját. A vadonhoz szokott ember gyanakvó óvatosságával közeledett.

A Mexikói Suhanc, ahogy a rablók csúfolták, tán tíz napja érkezett,

porral lepett, szinte halálra hájszolt lovon a határ felől. A rablók közé állt, de eddig még nem vett részt a portyázásaikon.

Azt mondta, hogy Don Cabez Perenna, de ezt nem hitte senki. Miért jönne ide, ha megmondhatná az igazi nevét? Húsos Farkas egyszerűen vállat vont a név hallatára, amikor a Mexikói Suhanc eléje állt, a hegyek között.

– Jó. Mondjuk, hogy Don Cabez Perenna vagy. Nem rossz név, de hosszú. Majd úgy hívunk, hogy Penn, ezt nem felejtí el az ember.

– Mindegy, milyen nevet adtok, hogy ne felejtsetek el, az az én dolgom. A bandita kissé meghökkent.

– Hm... Mit tudsz, te mexikói suhanc?

Ekkor mondták ki először a nevet, melyet később igen sűrűn, de mindig csak óvatosan emlegettek errefelé a banditák.

– Mit tadok?... – Úgy látszott, mintha maga is gondolkozóba esne a kérdésen, és kifejezéstelen világoskék szemei a Húsos Farkas feje fölé néztek. – Fontos hogy most mondjak valamit? Aki úgy hiszi, hogy keveset érek, az próbára teheti, amit tudok. Szeretnék itt maradni. Ha majd jónak látom, elkísérlek a kirándulásaitokra, és meglátjátok, hogy tudok-e valamit.

Nem olyan felelet volt, amit errefelé egyenesnek mondanak. És mégis... Ez a fiú más volt, mint a többi. Megérezték, hogy különb.

– De ha nem hívtok, vagy ha nagyon akarjátok, elmegyek innen – folytatta tűnődve, vontatottan.

– Tőlem maradhatsz – felelte vállat vonva a Húsos Farkas, mert nem akarta csorbítani a tekintélyét azzal, hogy elutasítsa Pennt. Pedig előérzete megsejtett valamit a rendkívüli és félelmetes eseményekből, amelyek a Mexikói Suhanc érkezésével kezdődtek.

– Akkor hát rendben van – mondta a fiú közönyösen. – Itt fogok lakni veletek együtt, és ha jónak látom, közéték álltok.

És attól fogva ott élt a rablókkal. De alig beszélt velük. Naphosszat a fűben feküdt kipányvázott lova mellett, és mexikói dalokat füttyölt,

vagy az eget bámulta hideg tekintetével. Ez a tekintet kék volt, de olyan valószínűtlenül világoskék, mintha távoli, svéd havasok fenségeseen barátságatlan környékéről származna.

Fiatal volt, ez meglátszott a bőrén, haján, ruganyos járásán, de az arca, mintha nagy tragédiák emlékét kőbe véste volna az idő kifejezésébe, merev vonások, a prérik, hegyek és erdők nyugalmanak ősi titkairól meséltek. Olykor lárvaszerűen élettelené lett ez a gyerekesen fiatal arc. A két szeme néha olyan krétaszínűen világos lett az ég fehér visszfényétől, mint vak emberé, ha imádkozik. Csak hirtelen hangokra vibrált meg egy-egy arcizma, csak a szélirányból érkező szagra rezdült kissé az orrcimpája, vagy mögötte neszelő lépésre gyűlt ki hirtelen a tekintete. Különben alig adott életjelet naphosszat. Teljesen magába merült, és csak finom ösztönein keresztül érintkezett a környezetével.

Amikor mosolygott, olyan volt, mintha meglepő, szomorú eseményt sejtene előre. Merev szájszegletei zárt ajakkal lassan széthűzödtek.

Ilyen volt a Mexikói Suhanc. Mikor Fernandez a Húsos Farkas hívatását hírül hozta, ő is követte a két rablót.

Nem lovagolt ki a tisztásra, kissé hátrább a többitől megrántotta a szarát, és tekintete, mint menekülő kígyó, körülsiklott, szempillantás alatt felfogva mindent.

Húsos Farkas ott állt a bokornál hajadonfött.

– Ez miféle rendőr? – kérdezte Sötét Jeff.

– Wardes csendbiztos.

A rablók ijedten néztek. Valamelyik megrántotta rezzenő kézzel a kantárt, és a ló horkanva lépegetett hátrafelé az érintéstől, mintha szintén megdöbbenne.

– A Denveri Kopó?

– Úgy van – bólintott Húsos Farkas. – Nem szóltam nektek. Miért halljam, hogy féltek? Ti azt hittétek, hogy nem bírok Wardessel.

Most itt fekszik a kutya! Azért küldték, hogy összeszorítsa a nyakunkba vetett hurkot. Hát én végeztem vele.

– Hogy történt?

– ...Szemtől szembe. Természetesen...

– Nagy dolog – mondta Tülök Bob.

– Nézd meg. Homlokon találtam. Az övéhez nyúlt, de már nem érte el a revolverét. Még Holdvilág Teddy is megirigyelheti ezt a lövést.

– De hiszen nincs is revolvertartó az övén... – szólalt meg hirtelen a fiatal cowboy csengő hangon.

Húsos Farkas egy sötét pillantást vetett feléje.

– Talán hazudtam? Nézd meg, te tacsó! Homlokon találtam.

– Akkor az ő kalapja fekszik a földön, és nem a tiéd. Kínos csend lett.

– Lehet, hogy a kalapodból vetted ki a revolveredet – folytatta Penn –, és azt hitte, hogy köszönsz, azért nem védte magát. Régi trükk Mexikóban, ezért fekszik a földön a kalapod.

– Kutya!

Most az övéből kapta elő Húsos Farkas a revolverét, illetve csak akarta azt tenni, de a Mexikói Suhanc lova egyetlen gombnyomásra felágaskodott a rabló mellett, és ökle a szakállas, nagy állra csapott, felülről lefelé, mint valami kalapács...

A Húsos Farkas hanyatt esett.

Míndez olyan gyorsan történt, hogy mielőtt még a cinkosok közbelephettek volna, a Suhanc már pisztolyt fogott a kezében.

– Aki moccan, az halott.

– Azt hiszed, elbírsz velünk? – kérdezte ideges vigyorral Sötét Jeff.

– Azt! Te talán nem hiszed?

Csend. A fiú hangja metszően parancsolt:

– Vegyétek fel a Farkast! – úgy beszélt kissé, mintha énekelne. – Vágtassatok egyenesen az úton. Ha megfordultok, vagy megálltok, mielőtt a domb eltakar benneteket, akkor könyörtelenül tüzelek.

– Ide haligass, kölyök – mondta egy köhécselés után Tülök Bob. – Ahelyett, hogy ujjai húzol velünk, állj közénk. A Farkas majd csak megbocsátja, ami történt.

A fiú furcsa, éles hangon nevetett. Olyan volt ez a nevetés, mintha keselyű vijjogna a magasban.

– Nem félek a Farkas haragjától. És semmiféle csirkefogótól. Meggondoltam a dolgot: nem leszek rabló. Azt hittem, hogy a nyugati rabló bátor, harcos ember. De ez a hiéna itt úgy ölte meg Wardest, hogy most undorodom tőletek. Nekem Mexikó volt a hazám, indiánok neveltek, nem bírom az alávaló bűn dögszagát.

– Miért nem mész haza Mexikóba, ha ilyen becsületes vagy? – mondta gúnyosan Sötét Jeff, hogy az időt húzza, mert észrevette, amint az ájult rabló megmozdul lassan.

– Lelőttem egy rancherót, ha éppen tudni akarod.

– Kiraboltad? – szólt bele Tülök Bob, és tekintetét erőszakolt közzönnyel az ég alja felé irányította.

A Húsos Farkas feje jobbra majd baira billent.

– Én még sohasem raboltam – felelte Penn. – Az apámat tönkretette, és becsületes harcban végeztem vele. De nem volt tanú, és a fia hamis vallomást tett. Átkozott koros kölyök volt.

...A Farkas kinyitotta a szemét.

– Ha gazember volt – mondta gyorsan Sötét Jeff –, miért nem védte meg a törvényt az apádat?

Felnézett, mintha az eget kémlelné, és feszült minden idege, mert Húsos Farkas nagy lélegzetet vett.

– Uzsorás volt – szólt nyugodtan a Mexikói Suhanc. – Az apámat mindenéből kiforgatta. De úgy, hogy a törvény nem tehetett sem-

mit. Szemben álltunk! Per Dios! A bosszú férfiak dolga. Ha felkötnek érte, én állom. De orgyilkosokkal nem cimborálok. Takarodjatok, és...

A Húsos Farkas hirtelen felemelkedett és revolvert rántott, de a Mexikói Suhanc korbácsa anélkül, hogy arccal arra fordulna, lecsapott gombjával a kezére, aztán az arcára, és közben furcsa, indián harci kiáltást hallatott, amire a ló oldalt ugrott és feldöntötte Húsos Farkast, hogy ez kifícamodott vállai hanyatt repült.

A pisztolyát és tekintetét egy másodpercre sem fordította el a két rablóról, pedig a ló még egy váratlan ugrást tett, mert köre lépett, és a patkója megesúszott.

Ez az ugrás megmentette Penn életét. A szembenálló két bandita tehetetlen volt. Az ijesztő ügyesség döbbenetes látványa talán még félelmetesebben sakkban tartotta őket, mint a pisztoly csöve. De Fernandez, aki a bokor mellett hasalt Wardes teteme mellett, lőtt. Ha nem mozdul el éppen a ló, akkor a golyó pontosan a Mexikói Suhanc szívébe fűrődik.

Nyomban dörrenés felelt az alattomos lövésre... A mesztic felkiáltott a bokor mellett, szétesapta fektében két karját, és a hátára fordult.

– Madonna! Hát itt csupa orgyilkos él?!... Ti dögmadarak! Én kiirtlak benneteket! – kiáltotta. A két rabló nem moccant.

– Mi nem tettünk semmit, Penn – mondta halkán Tülök Bob.

– Most menjeteK – szólt halkán Mexikói Suhanc, de ez minden hangos fenyegetésnél veszélyesebben hangzott. – De azonnal! Mert nincs türelem már bennem!...

– Jól van – vigyorgott Sötét Jeff. – Csak azután utat találj egyedül Keletre. A környék minden hágóját üldözők őrzik.

– No és? Én nem gyilkoltam!

– De ezt ők nem tudják! A hegyipásztorok közöttünk láttak!

– A Bullog Farm kirablásával téged is gyanúsítanak. Ott vagy a személyleírások között. Egy másodpercre ráncok vonultak át a homlokán... De azután váliat vonva rájuk kiáltott.

– Ne féltsetek ti engem! Átjutok valamelyik hágón, akkor is, ha valamennyi sakál otthagya a fogát.

– Egy út van mindössze – felelte kárörvendő vigyorral Sötét Jeff. – Azt csak Holdvilág Teddy ismeri, és nem voltál közöttünk, mikor nálunk járt, hogy elmondja.

– Ha két percen belül még itt vagytok, akkor megmutatom nektek a legrövidebb utat a pokolba! Én nem szorulok Holdvilág Teddy segítségére!

Most mind a két rabló vigyorgott.

– Ha ő van itt, a Farkas helyén, akkor már nem élnél.

– És találkozol majd vele – szólt Tülök Bob. – Ő felkeresi az ilyen legényeket! Türelmetlenül csapkodta a korbáccsal a csizmáját...

– Szívesen gondolkodok erre a találkozásra! Megmondhatjátok neki. Én üzenem ezt Holdvilág

Teddynek!... Most pusztuljatok!

A három lovas rövidesen ott ügetett a hegyek felé vezető ösvényen, amerre a banditák fészke volt, fenn, magasan, majdnem a hóhatárnál, a Rocky Mountains gigantikusan meredő sziklái között.

Így kezdődött a Mexikói Suhanc kísérteties kalandja, amely a nyugati harcok történetében is példátlanul álló kegyetlen és hihetetlen küzdelembe sodort annyi embert...